

I det samme kom Balinspektøren hen og gjorde dem opmærksom paa, at der var klappet op til ny Dans; og skønt Jytte havde tabt Lysten til at danse og ønskede sig bort, blev hun nødt til at vise sig paa Gulvet.

Det var en af de moderne Valse, der mindre er Dans end en gråtiøst vuggende Spaseren, en smægtende Henskriden til dæmpet Musik, der ikke hindrer en Fortsættelse af Konversationen. Karsten From forsøgte sig med en Slags Undskyldning for sin fornyede Aabenhjærtighed; men Jytte hørte ikke paa ham. Hun var foreløbig for opreven og følte sig desuden generet af Tanken om de mange opspilede Øjne omkring i Logerne og om Sladdereren, der nu fik travlt. Men først og fremmest tænkte hun paa sin stakkels Mor, som vilde forgaa af Sorg. Og alligevel var der Øjeblikke, da hun glemte det altsammen for Trykket af den Arm, der laa om hendes Liv, og for hans mørkeblaa Øjne, som hun ikke saae, men hvis fortrolige Blik hun følte under Dansen som en brændende Gennemrisling.

Efter at de var kommen Salen to Gange rundt, standsede hun og forlangte at komme bort. Hendes Væsen begyndte at gøre Karsten urolig. Hun havde endnu ikke sagt et Ord til ham. Paa Vejen ud gennem Gangene kunde de ikke komme til at tale sammen paa Grund af de mange Mennesker. Og nu dukkede Fru Bertha og Professoren op for Enden af Basargangen. Fru Bertha var bleven urolig over deres lange Fraværelse. Jytte skyndte sig straks hen til hende for at forklare Aarsagen.